

Based True Story

แต่โลกหมุนเร็วไป...

เท่านั้น

แลบอรณ พูนพิพัฒนธนศรี
นักพัฒนาการศึกษาระดับมัธยม

LAST CHANCE

ใโลกปัจจุบันที่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เร็วจนคาดเดาไม่ถูก จับทางไม่ได้ว่า ใครจะมาเป็นคู่แข่งธุรกิจของเรา คู่แข่งเดิมอาจกลายเป็นพันธมิตร รักกันจี๋จ้า

ใครจะไปรู้!!!

การเปลี่ยนแปลงไม่ใช่สิ่งเลวร้าย โลกที่สะดวกสบายอย่างทุกวันนี้ ล้วนเกิดขึ้นจากปัญหา ความยากลำบาก ความเจ็บไข้ มนุษย์ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาอยู่แล้ว มีสมองที่ฉลาดล้ำ จึงคิดและทำอะไรขึ้นมามากมาย เพื่อเปลี่ยนแปลง เพื่อสนับสนุนชีวิตให้ดีขึ้น

ได้วิวัฒนาการจากมนุษย์ที่อยู่ถ้ำ สู่มนุษย์ที่สามารถออกสำรวจนอกโลก สิ่งมีชีวิตที่ปรับตัวไม่ได้ ไม่ทัน ได้สูญหายไประหว่างทาง เราจะมีโอกาสเป็นแบบนั้นบ้างไหม

เมื่อมาถึงวันหนึ่ง โลกมีแรงขับเคลื่อนที่ทำให้การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มันเหวี่ยงจนปั่นป่วนไปหมด ใครที่ตั้งตัว...ตั้งรับทัน ก็มีโอกาสรอด มีโอกาสไปต่อ อะไรจะน่ากลัวขนาดนั้น!!!

องค์กรต้องปรับตัวกันขนานใหญ่ เพื่อให้อยู่รอดอย่างยั่งยืน แค่ปรับหรือเปลี่ยน (Change) คงไม่พอ ต้องเปลี่ยนแบบ Transform กันเลย แล้วบางองค์กรที่ล้มหลังอยู่ งามใจดู...ว่าต้องก้าวกันขนาดไหน

มีให้เห็นกันอยู่ จะยกตัวอย่างเฉพาะธุรกิจยักษ์ใหญ่ที่คุ้นกัน เช่น สูดยอดโทรศัพท์มือถือ Nokia ฟิล์มสียอดนิยม Kodak ซึ่งทุกนี้ก็ภาพออกแน่นอน ทั้งสองธุรกิจถูก Disrupt ด้วยกระแสเทคโนโลยีอย่างแรง ไม่ใช่แค่บาดเจ็บ แต่ถึงกับล้มหายไปจากวงการกันเลย ไม่ทันได้ตั้งตัว ทั้ง Nokia และ Kodak ไม่เคยมี “ภาพที่ตัวเองไม่มีที่ยืน” ในหัวมาก่อน

แต่เรามักเข้าข้างตัวเองและมองโลกในแง่ดีเสมอ เหตุการณ์นั้น...ไม่มาถึงเรา ไม่ใช่เรา แท้จริง...เป็นการมองด้วยสายตาแห่งความประมาทเสียมากกว่า

ไม่ได้มอง (โลก) ตามความเป็นจริง

เราต้องหันมามองดูตัวเอง และสำรวจอย่างจริงจัง องค์กรของทีชาเองต้องเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างองค์กร การริเริ่มธุรกิจใหม่ การปรับ Platform ต่างๆ ให้เข้าถึงลูกค้าได้ง่าย และสะดวกขึ้น การส่งเสริมให้พนักงานทดลองหาความเป็นไปได้ใหม่ๆ รวมถึงการนำเทคโนโลยีเข้ามาสนับสนุนงาน และที่แปลกมากอย่างไม่น่าเชื่อ คือ การจ้างมืออาชีพเข้ามาบริหารงาน มาช่วยคิดกลยุทธ์ และยุทธศาสตร์ธุรกิจ ซึ่งตั้งแต่ก่อตั้งบริษัทมาเกือบจะ 50 ปี Big Stone ไม่เคยเชื่อว่ามีคนนอก เราจะไต่ยีนค่านี้ออกจากผู้บริหารระดับสูง

“ใครจะไปรู้ธุรกิจ รู้งาน ของเราดีเท่าคนใน”

ณ เวลานั้น...อะไรก็เป็นไปได้ อะไรที่ไม่เคยทำก็ต้องลองทำ ถ้าประเมินแล้วว่ามันน่าจะเวิร์ค แต่มันอาจจะไม่ใช่คำตอบทั้งหมด พนักงานเริ่มต้นตัวกับการเปลี่ยนแปลง บางคนหัวนวดตก บางคนมองเป็นเรื่องท้าทาย

มี New Blood หลายคนเข้ามาเป็นทีมทำงาน ทีชามีโอกาสได้ร่วมงานกับบอมร ที่ดูฉลาดปราดเปรื่อง ทำอะไรถูกไปซะหมด มีไฟทำงาน ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย Active อยู่ตลอด บางครั้งดูใจเย็น นิ่งๆ กับสถานการณ์ที่แสนจะกดดัน แต่เขาก็ผ่านมันไปได้ ยอดเยี่ยมจริงๆ

ด้วยลักษณะอันพึงประสงค์ และมี Good Performance มิสเตอร์อมรได้รับตำแหน่งลูกน้องสุดโปรดของเจ้านายไปเต็มๆ อย่างไม่มีข้อกังขา

เป็นที่ (แอบ) อิจฉาของเพื่อนร่วมงาน

แม้บางครั้งอมร...Buddy ของทิตา ดูเหมือนไม่ค่อยมีมนุษยสัมพันธ์สักเท่าไร มีโลกส่วนตัวสูง ชอบทำอะไรคนเดียว รับมุกไม่ค่อยทัน จะเอ๋อๆ เวลาพูดเล่นด้วย แต่พออยู่ในโหมดหัวหน้าสั่งงาน กลับฟังได้ดี รู้เรื่อง ตอบโต้ได้จะฉาน ฉามข้อสงสัย ทวนโจทย์ได้ชัดเจน เป็นเรื่องเป็นราว ไม่มีผิดเพี้ยน

การมีอมรเข้ามาเป็น Buddy ในการทำงาน ทำให้ทิตาสนุกกับการทำงานมากขึ้น มีคู่คิดในการ Discuss งาน ได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ทั้งจากอมรที่เก่ง รอบรู้ และจากการไป Relearn & Reskill กับหน่วยงานภายนอก

ต้องขอชมทีม HR ที่ Recruit คนได้เก่งมาก ไม่รู้ไปเสาะแสวงหาคนเหล่านี้มาจากไหน

New Blood 9 คน ลีตนี่ มีทั้งหญิง และชาย ถูกส่งให้ไปฝังตัวตามหน่วยงานต่างๆ เป็น Buddy กับคนที่ทำอยู่เดิม New Blood ฉายศักยภาพ...ฉายแววเป็นดาวรุ่งกันทุกคน

“ทำไมพวกคุณไม่มีวิธีทำงานฉลาดๆ แบบเขาบ้าง!?”

“ไปเรียนรู้เทคนิคการทำงานจากเขาสัก”

ไม่มีเสียงบ่นใดๆ จากปากหัวหน้า แต่กลับเป็นเสียงสะท้อนที่ก่อวนเวียนอยู่ในหัวทิตา

ทิตาเคยแอบเห็นอมรไปหลบมุมเงียบคนเดียวบ่อยๆ ในสวนหย่อม กึ่ง Open Air ชั้น 15 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้พนักงานได้ Relax จิบกาแฟ น้ำผลไม้ หรือชวนคิดชวนคุย ตั้งวงสนทนาตามสบายใจ รอบนอกมีลู่วิ่ง หากใครต้องการออกกำลังกายตอนเย็น หรือใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ช่วงรอรถติดก่อนกลับบ้าน

อมรจะนั่งตัวตรงนิ่งๆ มองตรงไปด้านนอก ไม่สูงลิ้งกับใคร และจะเข้าไปในแคปซูลตัวริมสุดเพื่อฟังเพลง สังเกตดูหลังจากพักเบรกช่วงบ่าย ประมาณ 10-15 นาที อมรจะดูสดชื่นเป็นพิเศษ

หรือนี่เป็นการซาร์จพลัง เทคนิคที่ทำให้อมรทำงานได้ต่างจากคนอื่น?

เมื่อเวลาผ่านไป 2 ไตรมาส เหล่า New Blood ยึดสมรรถนะพื้นที่สำคัญได้ เริ่มสั่งการคู่ Buddy กันเอง ทิตาก็โดนกับเค้าแบบไม่รู้ตัวเหมือนกัน

แรกๆ ยังไม่ทันคิดอะไร ก็ทำ ก็ช่วยกันไป งานเป็น Project Based ต่างเป็น Co-Project Manager รับผิดชอบร่วมกัน อมรเริ่ม Lead ทิตามากขึ้น ที่เป็นอยู่แบบนี้ มันใช่หรือนี่ ทิตาเริ่มกลับมาทบทวนสถานะภาพของตัวเอง!!!

เรามีหัวหน้าเพิ่มอีกหนึ่งคนแล้วหรือ!? ตั้งแต่เมื่อไหร่ เพิ่งสังเกตท่าทางอมรคล้ายกับหัวหน้าณรงค์เดชเข้าไปทุกที โดยเฉพาะช่วงสั่งงาน ดูจะชิงชังกว่าด้วยซ้ำ

วันก่อนอมรทักทายโดยเอามือมาแตะบ่า “เป็นไงบ้างทิตา งานคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว มา Update กันหน่อยดีไหม” ทิตาสะดุ้งเพราะอมรถ่วงน้ำหนักมาที่บ่าแรงไปหน่อย และจากนั้นทิตาเหมือนถูกสะกดจิต

เฮ้ย!!! ประโยคนี้คุ้นๆ ภาพหน้าพี่ณรงค์แทรกขึ้นมาอย่างชัด ทิตาวิ่งจนหอบ ขาเริ่มล้า เราวิ่งไปทำไมเนี่ย ปกติกว่า มองไปข้างหลัง Buddy อมร วิ่งตามหลังมา อยู่ห่างไป 200 เมตร ขาก็วิ่งไปเรื่อย ทั้งที่ใจอยากหยุด เหนื่อยจนหายใจแทบไม่ทัน

หันไปอีกที อมรวิ่งใกล้เข้ามา ทิตารับ Speed ก้าวขาออกไปยาวๆ พุ่มหมดกำลังที่มี

ทิตา ทิตา เสียงเรียกแว่วๆ ตัวสั่น...เหมือนแผ่นดินไหว เฮ้ย!!! ทิตา สราวุธเริ่มเขย่าตัวแรงขึ้น หลังจากเรียกสักพัก พี่ณรงค์เดชให้มาตาม ถึงเวลาประชุมแล้ว เมื่อคืนแกคงดูบอลดิ๊กไปแน่เลย นิดสำคัญด้วย

เออ!!! แล้วอมรล่ะ อยู่ในแคปซูล เขาไปยัง!?!? อมรไหน ใครอมร ทิตาส่ายหัวแรงๆ มองไปที่แคปซูลตัวเดิม สายตาพราวเริ่มชัดขึ้น พบแต่ความว่างเปล่า

อย่าบอกนะ!!! ทั้งหมดนี้...ฉันฝันไป ทิตาพึมพำกับตัวเอง พิษโลกป่วน (Disruptive World) เล่นงาน ผันกลางวันได้เป็นเรื่องเป็นราวถึงขนาดนี้

ตกลงอมร คือ ใคร สราวุธถามขึ้นหลังจากประชุมเสร็จ ทิตายิ้มบางๆ รีบเก็บของแล้วเดินออกจากห้องประชุม ขึ้นไปชั้น 15 ตรงไปที่แคปซูลตัวนั้น ใจเต้นแรงถึงขั้น ทั้งที่รู้ว่า มันคือความฝัน

ไม่ว่านายจะคือ หนูนยนต์บัตตี้ในโลกอนาคตอันใกล้ ฉันยินดีต้อนรับการมาของนาย

ขอใจจอมร...ขอใจนายมากๆ ที่มาช่วยให้ฉันได้ซ่อมภารกิจตายก่อนตาย

**ขอใจที่ช่วยให้ฉันมีสติ และตระหนักมากขึ้น
ก็แค่โลกหมุนเร็วไป...เท่านั้น**